

PROLOOG

Aanvankelijk nam ik afstand. Zijn afwezigheid was essentieel, omdat hij met één enkele blik de macht had om me volledig te verlammen. Het voelde alsof hij met rechtstreeks in mijn kwetsbare kinderziel keek en al mijn zwakheden blootlegde. Daarom oefende ik met een foto die een paar maanden geleden in de krant stond. Precies zoals ik hem me herinnerde, maar met een arrogante dominantie die ik nooit eerder had opgemerkt.

De man op de foto was, nog altijd, groot en stevig, met zijn kortgeknipte grijze haar dat dunner was geworden. Hij droeg, zoals altijd, zijn lichtblauwe trainingspak met die kenmerkende felgele banden op de mouwen. Die gele kleur had me vroeger altijd verblind, het was als een flits van bliksem uit een dreigende, donkere hemel. Zijn aanwezigheid was als een warmteonweer: onvoorspelbaar, dreigend, en zeer gevaarlijk.

Ik dwong mezelf naar de foto te kijken, maar vermeed zijn ogen. In plaats daarvan richtte ik mijn blik op zijn handen. Mijn wangen begonnen te gloeien bij de herinnering aan hun afdrukken op mijn dunne huid. Langzaam liet ik mijn ogen omhoog glijden, van zijn handen naar zijn gespierde armen, en verder naar zijn borstkas. Daarboven was zijn hals, een plek die ik vaak in mijn onrustige dromen had gezien.

Toen mijn ogen uiteindelijk zijn kin, mond, en neus bereikten, rook ik zijn scherpe knoflookgeur weer en voelde ik de echo van harde scheldwoorden die door mijn hoofd dreunden. Het was alsof ze vanuit de foto naar me schreeuwden, en het duurde lang voordat ik die geluiden kon verstommen. Maar ik wist dat ik door moest gaan, en uiteindelijk dwong ik mezelf om in zijn ogen te kijken. Op dat

moment werd ik opnieuw overspoeld door een allesomvattende angst. De tijd stond lang stil. Maar langzaam, heel langzaam, begon die blik zijn greep op mij te verliezen. En op dat moment wist ik het zeker: ik moest het doen. Er was geen andere weg.

1. Marit

‘Dit is het NOS Journaal van elf uur op Radio 1, mijn naam is Ben Eikenboom. Turntrainer Bertus Bestevaer wordt vermist. De succescoach van de Nederlandse Sport Associatie is sinds maandagochtend niet bij de trainingen verschenen. De politie zegt dat een misdrijf niet wordt uitgesloten.’

Snel sta ik op en zet het geluid van mijn radio luider.

‘Bestevaer liet twee weken geleden weten ernstig bedreigd te worden. Dit na de herverkiezing als coach van het nationale team in aanloop naar de Olympische Spelen volgend jaar. De coach die menig Olympisch kampioen afleverde, is niet onomstreden: meerdere turnsters deden hun verhaal over fysieke en verbale mishandeling door Bestevaer. De politie doet op dit moment geen nadere mededelingen over zijn vermissing.’

De stem gaat verder, maar ik druk het toestel uit. Had ik maar niet geluisterd, dan had ik het niet gehoord en was ik heerlijk gaan wandelen in totale onwetendheid. Dat was echt veel beter geweest. Het is mijn vrije dag vandaag, maar daar komt na dit bijzonder slecht geplande nieuwsbericht niets meer van terecht, vrees ik. Waarom gebeurt dit net nu? Ik kan er gewoon niet bij. Alsof de duivel ermee speelt en dat klopt zeker, want hij is een duivelse man.

De route van mijn wandeling had ik vorige week al uitgestippeld en ik verheugde me er echt op. Ik moest er even tussenuit, de zeewind langs mijn hoofd laten waaien, op zoek naar rust en leegte. Mijn brein maakte de laatste dagen overuren en soms wist ik nauwelijks nog of iets echt gebeurd was, of dat ik erover

had gedroomd. Misschien heb ik wel een burn-out, maar daar heeft Lars, mijn leidinggevende, geen boodschap aan.

Ik kijk nog een keer naar de kaart die op tafel ligt. Zal ik gewoon gaan en net doen alsof ik van niets weet? De route heet de Boswachters pad Noordzeewandeling en ligt in de duinen van Schoorl. Een flinke wandeling van tien kilometer, langs de zee en over de duinen. Die afstand is geen enkel probleem voor mij. Onderweg zou ik een strandtent aandoen, eerst voor een kop koffie met wat lekkers en later zou ik neerstrijken bij een andere tent voor een glas wijn met een hartige hap.

Wat je niet weet, bestaat niet, of toch wel? Zal ik precies zo doen als de voorzitter van de Sport Associatie? Zij hield zich doof ondanks dat de haan drie keer had gekraaid en nu heeft ze een probleem: haar geliefde bondscoach is zoek. Dat die twee vriendjes zijn, had ik allang gemerkt. Lars verbood het me om erover te schrijven. Hij noemde het een aannname en die zijn dodelijk volgens hem. Ik wist dat hij gelijk had. Journalistiek is geen roddelpers.

Een indringend zoemend geluid haalt me terug naar de werkelijkheid. Ik hoef niet te kijken, ik weet wie mij belt, geen twijfel mogelijk. Lars. Drie woorden zijn genoeg als ik hem een app stuur: "Ik kom eraan." Het is duidelijk: mijn dagje vrij gaat niet door vandaag, allemaal door die afschuwelijke Bertus Bestevaer.

Snel pak ik mijn rode jas van de kapstok en zonder de tijd te nemen hem aan te doen, ren ik zo snel als ik kan de trappen af naar beneden. Ik woon op de hoogste etage van de flat, maar rustig op de lift wachten is vandaag geen optie. Als ik buiten ben, zie ik dat het stralend weer is en raak ik nog gefrustreerder. Er wordt...